

מאחורי חסייחון שערם משוריינים

מדי בוקר, בשעה 7.30, מגיע גבר נמרץ קומה וסמוק לחיים לבית השגרירות הישראלי בפקאריס. זהו וולטר איתן, המייצג מזה שמונה שנים את ישראל בבירת צרפת פלומסט בפקאריס.

כדי להאמבארוגו הפך את שגרירות ישראל מען לכל המתנגדים למדיניות הגדולה. לעומת אהדה זו, הטיל ארמון אליזה חרם על נציגי ישראל, והוא אינו מוזמן לקבלות-פנים שם. אבל כאשר עורכים הרוטשילדים, הביזטים ושאר גדולי החברה הפאריסאית מסיבות, הם מקפידים תמיד להזמין את שגריר ישראל.

ביקור ב"יד ושם". האיש המקביל לאיתן הוא פראנסיס הורה, שגריר צרפת בישראל. הוא ביקש את התפקיד בעצמו, בהשפעת אשתו היהודיה ז'אקלין. הורה, בנו של רופא כפרי שהצטרף לצרפת החופשית של דה-גול במלחמת-העולם השנייה, הספיק לכהן בתפקידים דיפלומטיים סיום במזרח הרוחק. על נסיונו שם חיבר ספר הומוריסטי, שזכה בפרס קאז לספרות. גם אשתו חיברה ספריו-כרונוגון שהיכה גלים — אבל זיכרונות מטוג אחר לגמרי: על ימיה במחנה ההשמדה הנאצי ראוונסברוק. המעשה הראשון שעשו בני הזוג הורה, אחרי כוואם לישראל, היה ביקור ביד ושם. בשבוע שעבר ישב הורה בכנין השגריר רות הצרפתית בתל-אביב, שעה שלפני סטרו נטסים הפגיגו נגד האמבארוגו ונגד דה-גול.

בפעם הראשונה מאז נבנתה השגרירות החדשה, נעלו שעריה על בריה. מה שאיש לא ידע הוא, ששערים אלה עשויים מפלדה מחשבותיו של הורה (52) היו נתונות, אותה שעה, לבית הקטן שלו בדרום צרפת. כי למרות שהוא מכהן בתל-אביב פחות מ-4 ארבעה חודשים, הוא כבר חולם על הימים הקשים שיחיה — לכשיסיים את הקאריירה הדיפלומטית שלו.

מפא"י נגד מפא"י טודונטים

תככים ואינטריגות אינם לחם חוקם של עסקנים מיקצועיים בלבד. גם טודונטים, הישולחים יום בעסקנות מיפלגתית, אינם נקיים מכך. עובדה זו התבררה בשבוע שעבר, כאשר נערכו הבחירות לתפקיד המזכיר הארצי של אירגון הסטודנטים חברי מיפלגת העבודה.

אנשי תא הסטודנטים של מפא"י ערכו קודם לכן בחירות פנימיות כדי לקבוע את מועמדם לתפקיד זה. בבחירות אלה נבחר הירושלמי אברהם ברקת. אולם, את הישיבה בה נבחר, החרימו כמה נציגים תל-אביביים, ביניהם יושבראש התאחדות הסטודנטים בישראל, דב "דובש" ינאי, סגן יושבראש אגודת הסטודנטים בתל-אביב מאיר משל, וגיוורא עיני. הם טענו כי המועמד לתפקיד מזכיר אירגון הסטודנטים חברי מפא"י צריך להיבחר על-ידי "העבודה", ולא על-ידי מפא"י.

בישיבה שנערכה בשבוע שעבר בחיפה, תבע דובש להחליט כי מע"י תבחר במזכיר ולא מפא"י, שתשלח מועמד מוכן. למרבה ההפתעה התקבלה הצעתו. אנשי מפא"י היו משוכנעים שיש בידם הרוב הדרוש לבחירתו של ברקת.

אך הפתעה גדולה יותר נכונה להם כש-נמסרו תוצאות ההצבעה החשאית של הגוף הבוחר. ברוב של 12 לעומת 11 נבחר כי מזכיר הארצי של אירגון הסטודנטים חברי העבודה מועמדו של ינאי, גיוורא עיני, בו חמכו בעיקר אנשי רפ"י ואחדות-העבודה, והתל-אביבי מאיר משל.

זעמם של אנשי מפא"י לא ידע גבול. הם מאיימים עתה לפנות למוסדות הביקורת לטעון כי ההחלטה לא היתה חוקית. מה שמרגיז אותם במיוחד היתה העובדה כי גם גיוורא עיני, וגם מציעו, דובש ינאי, הם אנשי מפא"י ותיקים.

השתקע בלונדון. אחרי-כך עבר להתגורר בגרמניה המערבית, חזר ללונדון לפני שנים מספר. הוא חיבר שני ספרים, חי בעיקר על פירות הונה של משפחתו. בלונדון התקרב במיוחד ליהודים. בין חבריו הקרובים נימנו ישראלים רבים והוא היה מבאי ביתו של הבמאי הישראלי מיכאל אלמוז, בעת שזה התגורר בלונדון. יחסו לישראל היה אוהד ביותר, עמד בניגוד לאיבתו לנאצר.

אילכ אחרי שחזר מביקורו בישראל, הפך לפתע גאלי לאנטי-ישראלי מובהק. סידרת המאמרים שפיוסם בלונדון היתה רווייה איבה לישראל ולציונות. הדבר לא נמנע מגאלי להישאר בחברתם של ישראלים בי-ליונדון. אלא שעתה הוא התקרב לאנשי מצפן השוהים בלונדון ומשמיעים משם את ישראל.

אחת מידעותיו הקרובות היתה משורת ישראלית, שהתגוררה לאחרונה בלונדון. גאלי, שהיה בעל נפש רומאנטית ועדין נפש, הוקסם מאישיותה, ולפי השמועה אף

בגלל אהבת ישראלית?

דיבר על אפשרות של נשואין עימה. לאחרונה נותקו הקשרים בין גאלי ואותה משורת ישראלית. לאוזונו הגיעה השמיעה, שטרם התאמתה, כי אותה משורת ניסאה. הסיבה להתאכזותו היא בגדר תעלומה. אבל מכריו הישראליים משוכנעים כי אהבתו הניכזת לאותה משורת ישראלית היא שהביאה אותו לצעדו הנימרה.

מתאבד גאלי

ש בועות כספר לאחר מלחמת ששת הימים, הגיע לארץ העיתונאי המצרי הראשון. היה זה ואגני גאלי, מצרי קופטי, בן לאחת המשפחות העשירות במצרים, ש-הגלה את עצמו מרצון לאירופה. ניספח העיתונות בשגרירות ישראל בי-ליונדון, מתחיה שרון, איפטר לגאלי להגיע לארץ בשליחות עיתונאית של שניים מ-חשבי העיתונים הבריטיים: הטיימס וה-אובזרב. מתחיהו שרון התאבד בלונדון

לפני כשלושה חודשים. ואגני גאלי התאבד בלונדון השבוע. אם היה קשר בין שתי ההתאבדויות, הוא לא נבע מאותו ביקור שערך גאלי בישראל. המכנה המשותף של התאבדויות שרון וגאלי היה אחר: נשים ישראליות. * * * אגני שהיה ספייסט שמאלני, לא חי חיים פוליטיים. אחרי שהיגר ממצרים,

הצלע השלישית

השעור הפרטי (קולנוע נת, תל-אביב; צרפת) ושוב סטודנטיה על רקע העיר פריס, אלא שהפעם המשולש ניצב על קודקודו.

גיבור הסרט, סטודנט צעיר לפילוסופיה (רנו אורלי, שכבר הספיק להקסים את הצופות הצעירות, והלא כלי-כך צעירות, של אולמי הקולנוע בפקאריס), המתאהב ב-נערותו של נהג-מרוצים מודקן, במשך קרוב לשעה היא עומדת בגבורה בפני חיזוריו הגלגלים, עד שהיא נכזבת, לא פחות ולא יותר, אלא בעיר-קייט חורפית שצילומי השלג שלה מזכירים את 13 יום בצרפת.

מכאן ואילך מבלים השניים חופשת-נאהב בים מקסימה, הכוללת, בין השאר, ריצה

הבמאי והמפיק של תרו ואיזבל, ראדלי מצגר, נמצא בדרך אריזה, ולפחות מיספר אנשים יוכלו לראות אותו. אולי הצנוור והחבוי.

ראדלי מצגר, המיליונר האמריקאי, התחיל את הקאריירה הקולנועית שלו בסיריטימין פשוטים וחסרי כל בעיות אמנותיות או אחרות. הוא עשה הרבה כסף בדרך הזאת, ואז התחיל להתגעגע אל הכבוד והאמנות. כתוצאה מכך הוא ביים את תרו ואיזבל, ששם יש גם מין וגם אמנות, או, לפי דיעה אחרת, לא זה ולא זה.

באני אשה, שעשה בתקופה הפרה-אמנו-תית שלו, הוא השקיע סכום כסף קטן, והוציא ממנו מיליונים. יש שם סיפור פשוט על אשה הנאנסת על-ידי בחור, ובשעת האונס מעלה בזכרונה, בעזרת פלאשבקס, את כל החוויות המיניות האחרות שהיו לה. פשוט מאוד.

השחקנית, שביצעה בהצלחה כלי-כך גדולה

אסי דיין ב"מותו של יהודי" היסטוריה? היסטוריה!

מסורפת ברחובות, וכמובן שייט על הסינה. האהבה בין השניים יכולה היתה לפרוח, אלמלא הגיע נהג-המרוצים ממירוציו האיני-סופיים בעולם, וכובש לו בחורה את נערותו. את הסרט ביים מישל בוארון, שהספיק בעבר לביים סרטים מיקצועיים יותר ו-מיקצועיים פחות; אלא שהפעם נראה בעליל כי הוא רוצה להוכיח כי הוא מבין היטב את הדור הצעיר, ואומנם הוכיח זאת.

יומן החדשות היסטוריה בהסרטה

לסרט על היחידה 101, לפי ספרו של דן ברגלית, עדיין אין במאי ועדיין אין שהקנים, ובעוד המפיק מייכאל שווי-לי מחפש אותם, מתברר שייתכן ולא יהיה צורך בהם כלל, משום שאשר הירש-ברג אמנם אישר את התסריט, אבל משרד הביטחון עדיין מעכב את האישור הנדרש. * לאקים במירוק, השחקן הארמני המהולל, המשתתף עכשיו בארץ בסרט מותו של יהודי, אסור לאכול. ואסור לעשן. הוא נמצא בכמה וכמה דיאטות חמורות מאוד. לכן הסרט שלו, כשיוקרן, יהיה מלא סצי-נות איכלה. כל פעם שהוא רעב, הוא ממ-ציא סצינה בה הגיבור הראשי צריך לאכול, בדרך כלל דברים טעימים, כמו שוקולד או מטעמים אחרים, ולעת עתה הוסרטו כבר ארבע סצינות כאלה.

גידיה אלמגור הסכימה להשתתף בסרט זה בהופעת-אורח קצרה של מארחת ומזכרת-סינריות בבר. היא מופיעה בשתי סצינות לצידו של אקים סמירוף. * במאי הסרט, דניס דה-לה-פא-טאלייה, מספר ללא שום פחד, שמעכ-שיו, בעיקבות סרט זה, הוא נמצא בשתי רשימות שחורות: זו של הערבים יזו של דה-גול.

בעייה אחרת יש לאסי דיין. ה-הסרטה נצאית לו שקטה מדי. קשה לו להתרגל לכך שהבמאי מרים את קולו רק כדי לצעוק "אקשן". הוא טוען שהשקט הי-זה גורם לו היסטריה.

אסי דיין ב"מותו של יהודי" היסטוריה? היסטוריה!

מסורפת ברחובות, וכמובן שייט על הסינה. האהבה בין השניים יכולה היתה לפרוח, אלמלא הגיע נהג-המרוצים ממירוציו האיני-סופיים בעולם, וכובש לו בחורה את נערותו. את הסרט ביים מישל בוארון, שהספיק בעבר לביים סרטים מיקצועיים יותר ו-מיקצועיים פחות; אלא שהפעם נראה בעליל כי הוא רוצה להוכיח כי הוא מבין היטב את הדור הצעיר, ואומנם הוכיח זאת.

כמאים מין אכזבה

כמו במרבית סרטי-האהבה הצרפתיים ה-אחרונים, המוסיקה היא של פרינסיס ליי, וכשהיא מנוגנת על רקע הנופים המשולגים, יש לצופה הרגשה כאילו הוא כבר את הסרט הזה פעם.

אנשים נשים וטף באים מכל קצחי הארץ, כדי לראות את המין הנועז של תרו ואיזבל, כשהם נחכים שלושת רבעי שעה לסצי-נה קצרה ומקוצצת, ברור שהם מתאכז-בים. מה שלא מפריע להם, כמובן, לתת הוראות מפורטות לשחקנים: "יותר למטה, יותר למעלה. מאחורנית. וכו'.

בדרך כלל, לאחר כמה הצגות, למדו כבר אנשי-הקולנוע הנומחים באיזה שעה בריוק מתחילה הסצינה, והם נכנסים בהמוניהם ל-אולם הקולנוע בשעה זאת, ויוצאים מייד לאחר מכן. אבל אל דאגה. הפיצוי לכל הסכל הנורא הזה, נמצא כבר בדרך. סרטו האחר של